

derved til at indføre Flaskerne saaledes, at de fortoldedes til et større Beløb. Altsaa, Toldvæsenet har ved sin Fejl skaffet denne Mand den større Udgift. Ud fra dette Synspunkt skal Sagen bedømmes.

Den ærede Minister sagde, at General-tolddirektøren ikke kunde godkende Direktør Smiths Opfattelse af den Samtale, de havde haft angaaende, hvorledes de skulde bære sig ad, efter at Flaskerne allerede vare paa Vejen. Dette Spørgsmaal influerer for saa vidt heller ikke paa Statens eventuelt moralske Forpligtelse. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at det influerer ikke paa dette Spørgsmaal, men at den paagældende Mand, som er en meget intelligent Mand, virkelig er gaaet fra Generaldirektøren med den Opfattelse, jeg har nævnt, godtgør jeg ved at nævne, at Manden havde ladet omkring 2000 Pd. Halm fortolde med, hvilket Manden selvfølgelig ikke var saa gal at gøre, hvis der havde været blot en overvejende Sandsynlighed for, at man vilde bruge den højere Told-sats. Manden vilde derved paadrage sig selv en Udgift paa over et Par Hundrede Kr., og det ere Folk dog ikke saa dumme at gøre. Saa den paagældende Mands Opfattelse af Generaltolddirektørens Udtalelse har ganske sikkert været rigtig. Det er slet ikke saa usandsynligt, og den ærede Minister ved ogsaa overmaade godt fra Forhandlingerne i Fjor, at det er i Toldvæsenet, at Fejlen er begaaet. Toldvæsenet er ogsaa meget ked af, at Fejlen er begaaet, og har søgt paa alle mulige Maader om muligt at rette den. Det har sendt Sagen til Kammeradvokaten, for at han kunde udtale sig om, hvorvidt der var nogen Udvej, som Administrationen kunde benytte, saa vilde den benytte den.

Administrationen har gjort alt muligt — ikke alene har den erkendt, men ogsaa søgt om muligt at raade Bod paa Fejlen.

Spørgsmaalet er da, om det er billigt, at Manden faar tilbagebetalt de Beløb eller ej. Alle Billighedshensyn tale derfor. Den ærede Minister paaberaabte sig en Højesteretsdom, der var falden forleden Dag. Jeg fulgte ikke alene Aktors og Defensørs Indlæg i denne Sag med stor Opmærksomhed, men ogsaa Dommen. Ja, jeg har endogsaa i den Anledning haft en privat Samtale med en af Advokaterne,

ikke fordi jeg mente, at denne Sag havde noget med den foreliggende Sag at gøre, men fordi der var Momenter ved den, der havde sin Interesse. Til min store Forbavselse ser jeg, at den ærede Finansminister, som i alt Fald har taget juridisk Eksamen, vil paaberaabe sig Udfaldet af denne Højesteretsdom, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa her. Der var i den Sag Tale om, hvorvidt Statskassen skulde give Erstatning, men det, der her er Tale om, er jo, hvorvidt Statskassen skal beholde, hvad den har faaet ved Toldkontorets Fejl, eller om det ikke er stemmende med almindelig Billighed, at Statskassen giver tilbage, hvad den har faaet ved Toldkontorets Fejl. Jeg beder den ærede Minister stadig erindre dette, at hvis Kontoret havde baaret sig rigtig ad, havde Statskassen ikke faaet disse Penge.

Det er i Virkeligheden Sagens Kærne, og det undrer mig derfor i høj Grad at høre den ærede Finansminister stille sig saaledes, som han gjorde, og mere afvisende end Finansministeren i Fjor, idet fhv. Finansminister Hage ganske vist ogsaa udtalte sig mod Andragendet, men dog ikke mindre end den ærede Ordfører blev paavirket af den Dokumentation, jeg forelagde her i Tinget. Finansminister Hage udtalte gentagne Gange, at hvis Tinget fandt, at det var billigt, skulde han være villig til at tage Sagen under Overvejelse, hvilket fra hans Side var en Erkendelse af, at der under Diskussionen i Fjor var fremkommet Momenter, som fremstillede Sagen i en saadan Belysning, at Billighed talte herfor. Selvfølgelig udtalte jeg ogsaa bag- efter en Paaskønnelse og Tak for den Maade, hvorpaa han havde stillet sig til Sagen. Og den ærede Minister kan da heller ikke nægte, at Finansudvalgets ærede Ordfører blev paavirket ikke ubetydeligt af Argumentationen i Fjor, naar han lod saadanne Ord falde som dem, jeg forleden Dag tillod mig at citere, og i Henhold til hvilke jeg maatte betragte Sagens Genindbringelse her i Tinget for at være fuldstændig formel. Jeg maatte gaa ud fra, at Sagen gik i Orden af sig selv, og jeg beklager mig meget over og undrer mig meget over, at dette ikke er blevet Tilfældet.

Man kan aldeles ikke i denne Sag